

AGEB

AVRUPA GÖÇMEN EMEKÇİLER BİRLİĞİ
UNION OF MIGRANT WORKERS IN EUROPE

AGEB SİYASİ PERSPEKTİF YAZISI

10.02.2024

Krizlerin iç içe geçtiği, derinliğini ve etkisini arttırdığı bir süreç ile karşı karşıyayız. Emperyalist pazar çekişmesinin tırmanması ve birbirleri ile olan çelişkilerinin keskinleşmesi, dünya çapında geniş etkiler yaratmakta, dünya halkları açısından yaşam koşulları git gide ağırlaşmaktadır. Yoğunlaşan ve neredeyse süreklileşen krizler, başkaca alanlardaki krizleri de tetikleyerek büyük bir fatura ve ağır sömürü koşulları olarak halka yansırken, emperyalistlerin pazar çekişmesi birçok alanda daha fazla katliam ve talan olarak karşılık bulmaktadır. Emperyalist-kapitalist sistem krizler üreten bir sistemdir ve krizler bu sistemin yapısal sonucudur, son on beş yılda artan boyutta devam etmektedir neredeyse süreklileşmiştir.

Derinleşen çelişkiler, sistemin dünya çapında sömürüyü palazlandırması ve yaşam koşullarını ağırlaştırmasını beraberinde getirirken, siyasal biçimlerini de bu politikalara göre yeniden dizayn etmektedir. Halkın örgütlü mücadelesinin önüne yeni bariyerler inşa edilmekte, işçi ve emekçilerin uzun yıllar mücadele sonucu kazandığı haklar bir bir gasp edilmekte, birçok ülkede örgütlenme ve grev haklarına yasaklar getirilerek hak mücadelesine tehditler savrulmakta, yürüyüş ve sokak eylemlerine polis saldırıları sıradan bir hale gelmektedir. Yarı-feodal yarı sömürge ülkelerde yapısal olarak sürekli tanık olunan bu gibi saldırılar, emperyalist-kapitalist ülkelerde de artık sıklıkla uygulanır hale gelmiştir. Bu aynı zamanda siyasal talepler ve mücadelelere yönelen bir saldırdır da. Emperyalist ülkelerde, yarı-sömürge yarı-feodal ülkelerdeki ulusal ve sosyal mücadele ile dayanışma eylemleri ve çalışmaları sistematik olarak saldırıya maruz kalmakta ve bu ülkelerdeki politik örgütlenmeler “terörle mücadele” kapsamına alınmaktadır. Son olarak da Filistin Ulusal Kurtuluş mücadelesine destek eylemleri dahi yasaklanmakta ya da Filistin bayrağı meydanlarda saldırı gerekçesi yapılmaktadır. Tam anlamıyla demokratik haklar ve etkinlikler bu şekilde yeni bir kuşatma ve baskı altına alınmaktadır. Hedef; egemen sınıfların kendi aralarındaki çelişkiler derinleşirken bir biçimde kamuoyunu kendi gündemleri etrafında kilitlemek, kendi sınıfsal çıkarlarından uzaklaştırmak, ortak talepler ile örgütlenme ve mücadele etmelerini engellerken aynı zamanda sömürü ve talanı da derinleştirmektir. Her ülkede özgülünde bu durum farklı biçimlerde yansıma bulmakla birlikte, istisnasız tüm ülkelerde benzer bir sürecin işletildiği görülmektedir.

Pandemi süreci ile birlikte başlayan üretim ve arz krizini, tedarik zincirlerinde yaşanan kopmalar izlemiştir. Çin sosyal emperyalizmi, pandemi sürecinde emperyalist çıkar çekişmesini tırmandıracak ve kendi açısından fırsata çevirecek şekilde pandemi politikaları hayata geçirmiş, izlenen bu politikalar sebebi ile özellikle emtia ticaretinde daralmalar yaşanmış, tedarik zinciri krizi baş göstermiştir. Bir diğer yandan ABD emperyalizmi de bu gergin seyir içerisinde elindeki rezerv para gücünü önemli bir koz olarak kullanmıştır. FED (Amerikan Merkez Bankası) üzerinden izlenen parasal daralma politikası ile uluslararası borçlanma ve likidite kaynakları azalmış, birçok ülkenin borçlarında katlanmalar yaşanmış, yerli para birimleri önemli ölçüde değer kaybetmiş, bir diğer yandan da uluslararası döviz krizi baş göstermiştir. Azalan borçlanma ve likidite olanakları sebebi ile genel olarak birçok ülkede ekonomik küçülme ve büyüme oranlarında düşüş gözlenmiş, bunu istihdamda daralma izlemiştir. Bu şekli ile özellikle emperyalizme bağımlı ülkelerin emperyalist çıkar çekişmesinde kolaylıkla pozisyon almalarına ve emperyalistlerin ardında büyük bir istekle sıralanmalarına olanak vermiştir. Böylece ABD emperyalizmi, diğer emperyalistler ile olan çekişmesinde bir basamak daha yukarı tırmanmaya çalışmıştır.

Batılı emperyalistler ekonomik çekişmenin ötesine geçerek, NATO aracılığı ile özellikle Rus emperyalizmini ve Çin sosyal emperyalizmini çevreleyecek şekilde, kuzeyde İskandinav ülkelerinden Akdeniz'e, buradan Güney Pasifik ve Tayvan'a, doğuda ise Japonya'ya kadar uzanacak bir yarım yay boyunca askeri, savaş kışkırtıcılığı eşliğinde yayılmacı politikalar izlemiştir. Bu politikaların Rus ve Çin Sosyal emperyalizmdeki karşılığı ise işgal ve savaş tehditleri olmuştur. Nitekim pandemi krizinin etkileri henüz devam ederken, Rus emperyalizmi Ukrayna işgaline girişmiştir. Bu işgalin de elbette geniş çaplı sonuçları olmuştur. Rus emperyalizmine işgal sebebi ile uygulanan yaptırımlara karşılık olarak, en büyük enerji tedarikçilerinden olan Rus tekelleri enerji arzında kısılmalar ile karşılık vermiş, var olan krizlere bir de enerji krizi eklenmiştir. Zaten tedarik zincirlerinde yaşanan kopmalar sebebi ile var olan emtia ve arz krizine enerji krizi de eklenince, Avrupa merkezli üretim alanlarında da ciddi daralma riskleri baş göstermiştir. Ayrıca Rusya ve Ukrayna'nın en büyük tahıl ve bitkisel yağ ihracatçıları arasında oluşu, gıda sektöründe büyük oranlarda fiyat artışlarına sebep olmuştur.

Bu kriz ortamında; uluslararası ölçekte istihdam ve ekonomik büyümede görünen daralma işsizlik oranlarında artışı beraberinde getirmiş, emtia, enerji ve döviz kurunda yaşanan artışlara karşılık gelir ve istihdamda aynı oranda gelişimin olmaması rekor enflasyon artışlarını da beraberinde getirmiştir. Yüksek faiz politikaları nedeni ile riskli alanlardan yatırımcıların dünya çapında uzaklaşmış olması, ayrıca kredilenme olanaklarında yaşanan daralma birçok bankanın iflas etmesine ve bu durumun bankacılık sektörünün genelinde finans krizi çanlarının çalmasına sebep olmuştur.

Bu yönlü emperyalist çıkar çatışmasının yaşandığı ve sonuçlarının ilk elden hissedildiği alanlar arasında Avrupa sahası da mevcuttur. Almanya ve Fransa gibi AB'li emperyalistlerin doğrudan Rus emperyalizmi ile ticari iç içe geçmişlikleri, ekonomik olarak özellikle enerji ve emtia alanında derin bağlarının bulunması sebebi ile bu süreç günlük yaşamda ve siyasi hayatta da karşılık bulmuştur. Bu karşılığı halk, ağırlaşan yaşam koşulları, yoğun hak gaspları ve devletin hak mücadelesine ve demokratik taleplere saldırıları olarak almıştır.

Yoğunlaşan Güvenlik Politikaları ve Artan Hak Gaspları

Emperyalistler arası artan çekişme halka ağırlaşan yaşam koşulları ve baskı olarak yansımakta, istisnasız tüm ülkelerde bu politikalar değişen yoğunluklarda hayata geçirilmektedir. Bir yandan bu çekişmenin yarattığı yüksek fiyat artışları ve işsizlik, bir diğer yandan uzun mücadeleler ile kazanılmış toplumsal ve ekonomik hakların törpülenmesine yönelik saldırı yasalarının yanında gelişebilecek toplumsal karşı koyuş ve mücadele hareketlerine yönelik de güvenlik yasaları inşa edilmektedir. Grev yasaları işçi ve emekçilerin aleyhine değiştirilirken, grev kısıcılığı normalleştirilmeye ve greve katılmak fiili olarak suç haline getirilmeye çalışılmaktadır.

Tüm bu politikaların inşasına pandemi öncesi başlanmış, ancak pandemi sırasında uygulanan sokağa çıkma yasakları, toplanma ve yürüyüş haklarına getirilen sınırlamalar ve panik iklimini sistem fırsata çevirerek hızlı bir şekilde birçok ülkede uygulamaya koymuştur. Fransa, Almanya, İsviçre, Yunanistan gibi ülkeler 2020-2021 yıllarında bu gibi birçok

politikayı “güvenlik reformu” adı altında yasalaştırmış, polise verilen geniş yetkiler ile demokratik hak mücadelesi kısıkaç altına alınmaya çalışılmıştır. Ancak bununla da sınırlı kalmamış, devamında da bu yasaları yaygınlaştırma ve pratikte genişletme hamleleri de gelmeye devam etmiştir. Polisin görüntülenmesi dahi suç kapsamına alınmış, video ve görsel materyal arama bahanesi ile gazetecilerin ve eylemlere katılanların sürekli takip altında tutulması ve soruşturmaya uğraması olağan hale getirilmiştir. Eylem ve yürüyüş yasakları sıradanlaşmakta, polisin keyfi saldırılarının önü açılmaktadır. Son dönemde Filistin direnişine yönelik destek eylemlerine yapılan saldırılar ve yasaklamalar, sorunun halklar açısından ne derece ciddi bir boyuta eriştiğini de göstermektedir.

Hak Gasplarına Karşı Grev Dalgası Büyüyor!

Hollanda ve Almanya gibi ülkelerde, iklim krizi ile mücadele adı altında, çiftçilere yönelik de hak gaspları gerçekleşmiş, küçük ölçekli üreticiler tamamen üretimin dışına atılmak istenmiştir. Gübre ve mazot fiyatlarına getirilen artışların yanı sıra karbon salınım vergilerinde yapılan artışlar ile küçük ölçekli üreticiler kısıkaç alınırken tarımsal sübvansiyonlar da kaldırılmaktadır. Böylece devletler, bütçe açıklarını çiftçi, işçi ve emekçiler üzerinden kapatmaya çalışmakta, emperyalist çekişmede kendilerini halkın sırtına daha fazla yüklenerek tutmaya çalışmaktadır. Bu yasalar öylesine pervasız bir şekilde hayata geçirilmektedir ki, bu kesintilere bütçe açığı kaygısıyla girildiği tüm kamuoyunca bilindiği halde devletler “bu uygulamaların iklim krizini hafifleteceğine” dair açıklamalar yapmaktadır. İklim krizini daha büyük ölçüde tetikleyen, sanayii alanlarından daha fazla karbon salınımından sorumlu olduğu bilinen askeri kalemlerde ise sürekli olarak artış gözlemlenmektedir. İklim krizinin sebebi olan emperyalist-kapitalist sistem, iklim krizi ile mücadeleyi yalnızca çiftçilerin sırtına yüklemektedir. Buradan da aslında sorunun iklim krizi ile mücadelenin olmadığı net bir şekilde görülmektedir.

Pandemi ile yükselişe geçen enflasyonun, üzerinden birkaç yıl geçmesine rağmen etkisini yitirmemiş oluşu ve fiyat artışlarının gelirin çok üzerinde bulunuyor oluşu sebebi ile işçi ve emekçiler de hak taleplerini daha yüksek bir tonda dile getirmektedir. Egemen sınıfların daha fazla hak gaspına yöneldiği bu süreçte, hak mücadelesinin karşılaştığı zorluklar da artmaktadır.

Gerici sınıfların temsilcisi olan devletler tarafından işveren lehine verilen referans ve kararlar artık geçmişe göre daha da yoğunlaşmaktadır. Fransa’da olduğu gibi emeklilik reformları ile emeklilik yaşının üst sınırı daha da yüksek yaşlara çekilmekte, emekliler sistemin sırtında bir yük olarak görülmekte ve sistem kendince bu yükü azaltmaya çalışmaktadır. Buna karşılık gerçekleştirilen grev ve eylemlere ise polis var gücü ile saldırmaktadır.

Sömürü ve Talanı Derinleştiren Sistem, Önünü Gerici Politikalarla Açıyor!

Sistemin talan ve sömürüyü derinleştirme ihtiyacı, onun gerici saldırgan politikalarda demirlemesini de zorunlu kılmaktadır. Bahsi geçen güvensizlik yasaları, grev yasakları ve sınırlamaları, hak gasplarının tümü bir bütün olarak bu ihtiyacın ürünüdür, birbirinden bağımsız hamleler değildir. Son dönemin en büyük tartışma konularından olan “aşırı sağcı grupların” peşi sıra ya iktidara gelmeleri, ya da iktidardaki “sosyal demokrat” sıfatlı partilerin dahi bu çizgide politikalara sarılmalarının da kökeni, sistemin içerisinde bulunduğu kriz hali ve saldırılarını yoğunlaştırma ihtiyacıdır.

Yani yükselen aşırı sağ, aslında gerici emperyalist-kapitalist sistemin, sömürü ve talanı derinleştirme çabaları sonucunda düşen “demokrasi” maskesidir. Bahse konu olan bu siyasal değişimin 2010 yılı sonrası özellikle AB’de gözle görülür bir hal alması, pandemi dönemi sonrası ise zirve yapması tesadüfi değildir. Bu olgu ve ihtiyacın ayyuka çıkması, 2008 yılı mali krizinin derinleşerek birçok alanı kapsayacak şekilde genişlemesi ve sürekli hale gelmesi ile sistemin çatırdamasından ileri gelmektedir. Ardışık ve ağır krizler egemenler için sömürüyü katmerlendirme fırsatı olurken, emperyalist çekişmede daha ileri konum alabilme ihtiyacı ile saldırırken, artan emperyalist pazar çekişmesine daha güçlü pozisyon alma ihtiyacı ile hak gasplarının yanı sıra, bu saldırılara karşı örgütlülüğün gelişmesi de hedeflenmeye başlandı.

Bu sebeplerle politik şekilleniş de bu ihtiyaca göre yeniden şekillendirildi. Aşırı sağ olarak lanse edilen sistemin en gerici ve açıktan saldırgan politikaları yaygınlaştırılarak kitlenin gerici politikaların ardından sıralanması sağlandı, böylece kendi çıkarlarının ekseninde örgütlenmesi de

engellenmeye çalışılmaktadır. Bunun da en büyük aracı, şovenizm ve popülist ekonomik söylemlere tutunarak inşa edilen politiklardır. Şovenist politikalar ile zehirlenen kitleler sistem ile olan çelişkisinden ve kendi gerçek çıkarlarından uzaklaşmakta, gerici egemen sınıfların kendi aralarındaki çelişkilerde taraf olmaktadır. Özellikle egemen sınıfların kendi aralarındaki çelişkilerin derinleştiği dönemlerde bu söylemlerin güç kazandığı bilinmektedir.

Gerçekleşen iki büyük emperyalist paylaşım savaşı öncesi süreçte ve birçok emperyalist talan ve katliamının öncesinde egemen sınıfların bu politikalar ile kitleleri kendi gerici çekişmesinde hizalamakta ne derece başarılı oldukları görülmüştür. Gerici sınıfların bu başarısı, dünya halklarına acı, katliam, kan ve sömürüden başka bir şey de getirmemiştir. Bugün yeniden ağır kriz ve derinleşen çelişkiler altında gerici sistem bu oyunlarını sahneye sürmektedir.

Her ne kadar egemen sınıflar dahi bugün “aşırı sağın” yükselişini bir tehdit olarak adlandırıyor olsa da, bu politik yön, gerici sistemin kendisine aittir. Sistem dışı değil, emperyalist-kapitalist sistemin politik biçimlerinden biridir. Bu gerici grupların palazlanmasına uygun koşulları yaratan, kollayan, koruyan gerici sistemin kendisidir, çelişkiler derinleştikçe daha saldırgan politikaları daha rahatlıkla hayata geçirebileceği politik biçimlere bürünmektedir. Almanya’da nazi artığı olarak bilinen Almanya için Alternatif (AfD) partisinin oy oranlarının yükselişi, İtalya’da Meloni iktidarı, Fransa’da Le Pen’e yönelik yoğun destek, Yunanistan’da ilk defa faşist bir partinin yanında faşist eğilimli iki partinin de aynı anda bir seçimde meclise girmesi, İspanya’da Vox partisinin popülaritesinin yükseliyor oluşu, Hollanda’da Wilders’in seçimlerden zaferle çıkması ve Kuzey Avrupa ülkelerinde ya iktidarda ya da koalisyon ortağı olarak bu gibi partilerin yer alıyor oluşu, emperyalist sistemin daha gerici politikalara ihtiyaç duyduğunu ve saldırıların yoğunlaşarak artacağını işaretini vermektedir.

Emperyalist dünyanın ekonomik-siyasi-sosyal haklara yönelik saldırganlığına karşı ezilen halkların direnişi de göz ardı edilmemelidir. Özellikle Avrupa’da yaşanan ekonomik sorunlar ve bunun yarattığı enflasyonist sonuçlar ciddi bir pahalılık ve hak kaybına yol açmıştır.

Buna karşı Fransa'dan Almanya'ya, Avusturya'dan İsviçre'ye Hollanda'ya kadar işçi sınıfının, emekçilerin, gençliğin ve çiftçilerin sokaklara yönelen, grev silahını göstererek harekete hazır bir tutumu oluşmuş ve yığınların öfkesi artmıştır. Fransa'da emeklilik yasası ve pahalılığa karşı güçlü ve kitlesel eylemler gerçekleşmiştir. Almanya'da hem işçiler hemde çiftçilerin sokaklara taşan eylemleri ve hareketi oluşmuştur. Hollanda'da çiftçilerin ciddi bir direniş hattı kurarak hareketlenmesi gerçekleşmiştir. Avusturya'da metal sektöründe uzun zaman sonra parçalı da olsa grevler ve ekonomik temelli mücadele, sosyal alan emekçilerin mücadele eğilimi söz konusu olmuştur. Fransa'da göçmen yasalarına karşı yine güçlü eylemler söz konusu olmuştur. Son olarak Almanya ve Avusturya'da gelişen ırkçı ve faşist eğilime karşı meydanları dolduran yüzbinlerin alanlara çıktığı bir hareketlilik söz konusudur. Yaşanan saldırıların sınıf mücadelesini keskinleştirdiği, çelişkileri güçlendirdiği ve işçi emekçilerin mücadele etme eğilimini beslediği görülmektedir.

Baskıcı ve Saldırgan Politikalara Geçiş Basamağı: Şovenizm ve Yabancı Düşmanlığı

Gerici egemen sınıflar, halka yönelik saldırılarını yoğunlaştırırken, kitlelerin yüzünü de farklı yöne çevirmeye çalışmaktadır. Bunu ise, halkın herhangi bir karşı koyuşa girişmek yerine emperyalist-kapitalist sistemin politikaları ekseninde şekillenmesini sağlamak adına yapmaktadır. Bu girişimde gerici sistemin elindeki en büyük silah şovenizm ve yabancı düşmanlığıdır.

Göç rotasının en önemli durakları, refah seviyesinin görece daha yüksek olduğu emperyalist-kapitalist ülkelerdir. Yaşanan göç dalgasının birçok nedeni vardır. Göçün nedenleri içinde ekonomik yaşam zorlukları yanında politik baskılar ve savaşların yarattığı yıkım, kaos nedeniyle oluşan geleceksizlik, güvencesizlik ortamı ve sosyal gereksinimler vardır. Emperyalizmin bölgesel ölçekte tırmandırdığı, körüklediği ve doğrudan müdahil olduğu haksız savaşlardan dolayı göç dalgası daha da artmaktadır. Doğu Avrupa, Afganistan, Kafkasya, Ortadoğu, Afrika'da ölüm ve kandan kaçan kitleler söz konusudur. Emperyalizm dünyanın her köşesini katliam ve talan ile yok ederken, bu bölgelerde ölüm ve açlık ikileminde kalan halklar, bu ülkelere doğru göç etmektedir.

Ancak bu göç yolları ölüm tuzakları ile doludur, her yıl binlerce göçmen yine emperyalistlerin göç politikaları sebebi ile bu yollarda hayatını kaybetmekte, zaman zaman denizleri aşmak için kullandıkları şişme botlar batmakta/batırılmaktadır. AB'nin kapıları olarak bilinen Yunanistan, Sırbistan, Macaristan gibi ülkelere gitmek zorunda kalan mülteciler, buralarda yerel polis ve asker tarafından zorla geri gönderilmekte, Frontex gibi AB merkezi güvenlik birimlerinin yönlendirmesi ile iltica başvuruları alınmamakta, bazen ise "sınır muhafızı" adı altında devletler tarafından beslenen çeteler göçmen ve mültecilere saldırmakta, öldürmekte ve paralarını gasp etmektedir. Bunlar münferit olaylar değil, emperyalistlerin göç politikasının ürünleridir. Bazı dönemlerde Türkiye gibi ülkeler yoğun göçmen potansiyelini siyasi çekişmede koz olarak kullandığı, göçmenlerin Yunanistan sınırında bir yandan TC polisinin, diğer yandan ise Yunan polisinin saldırılarının ortasında kalmasına sebep olduğu da görülmüştür.

Mültecilerin bir bölümü emperyalist ülkelere ulaşsa dahi, bu çilenin ve sorunların bittiği anlamına gelmemektedir. Uzun zaman özel durumlar dahi gözetilmeden, temel ihtiyaçların dahi karşılanmadığı kamplarda tutulmakta, çalışma, sağlık ve yaşamlarını idame ettirme haklarının edinilmesi de bir işkence sürecine dönüştürülmektedir. Ayrıca her daim geri gönderme tehdidi ile yüz yüze kalan göçmenler, gerici egemen sınıfların en ağır baskı ve saldırılarından sıklıkla nasibini almaktadır. Çalışma alanlarında kendilerine yasal olanak verilmeyen on binlerce göçmen güvencesiz olarak çalışmaya zorlanılmakta, düşük işgücü fırsatı olarak görülmektedir. Sosyal ve ekonomik hayatın her alanında göçmenler sistematik ayrımcılığın hedefi olmaktadır.

Egemen sınıflar şovenist söylemler ve politikalar ile de göçmen ve mültecileri hedef almaktadır. Ayrıca inşa ettikleri tüm güvenlik ve ekonomik saldırıların propagandasında da "yabancılar" vurgusunu yaparak, halkı aldatmanın yollarını aramaktadır. Yedek veya ucuz işgücü olarak konumlandıkları göçmenler, kimi zaman ekonomik "kötü gidişatın", kimi zaman ise "istihdam yetersizliğinin" sorumlusu ilan edilmektedir. Egemenler, emek- sermaye çelişkesinin perdelenmesine ve silahlanmaya ayrılan bütçeleri gözardı etmeye yönelik amaçlar taşımaktadır. Yerli işçi ve emekçilerle göçmen emekçiler arasındaki çelişkileri körüklemek,

kötüleşen yaşam koşullarının sorumluluğunu göçmenler ve mültecilere fatura etmek bir politik propaganda haline getirilmiştir. Yapılan sosyal yardımların yerli emekçilerden kesilen vergiler olduğu ve çalışmadan yaşayan yabancıların ülkelerine gönderilmesi gerektiği propagandası son süreçlerde aşırı sağ politikacıların genel söylemleri önemli karşılık bulmakta ve ırkçılık, göçmen düşmanlığı yükselen dozda artmaktadır. Genel olarak egemen sınıflar sömürü düzenlerini sürdürebilmek için; sürecin ve politik iklimin gidişatına göre dönem dönem sağ, milliyetçiliği, dönem dönem liberal ve “sol” söylemleri, sistemin çıkarları ve devamı için kullanmaktadır. Sınıf bilinçli yerli ve göçmen proleterlerin, emekçilerin sınıfsal kardeşliği bilincini geliştirmek ve birlikte mücadelesini örgütlemek hem zorunlu hem de ertelenemez enternasyonalist bir görevdir.

Son dönemde göçmen ve mültecilere yönelik AB çapında yeni yasal düzenlemelerin yeniden gündeme geldiği, geri iadelerin kolaylaştırılmasının hedeflendiği de bilinmektedir. Bu yasalar ile, Türkiye gibi ülkelerin “güvenli ülke” statüsünde değerlendirilmesi ve bu yolla da özellikle politik gerekçeler ile iltica eden göçmenlerin geri iade edilerek mültecilik haklarının gasp edilmesinin alt yapısı örülmektedir. Göçmenlerin politik faaliyetlerine yönelik polis ve devlet baskısı da artmaktadır. Egemen sınıflar gelecek tepkinin oranını göz önünde bulundurarak ve yerel halkı manipüle edebilecekleri fırsatları yaratabilecekleri politik kısıtlamaları ilk olarak göçmenler üzerinden hayata geçirmektedir. Emperyalist Almanya’da 129 a/b yasaları ve pratikte bu yasalar üzerinden özellikle Türkiyeli devrimci ve yurtseverlere yönelik baskının artması da bunun örneğidir. Herhangi bir faaliyet ve ispata dayanmaksızın bu yasalar ile politik yargulamalara girişilebilmekte, kaynak ülkenin iddiaları yargılama ve cezalandırma için yeterli dayanak olarak görülmektedir. Ayrıca diğer ülkelerde de sıklıkla devrimcilere yönelik tutuklama ve baskı, “yabancı terör örgütleri ile mücadele” adı altında gerçekleştirilmektedir. Son yıllarda tutuklama ve gözaltı saldırılarında görülen artış, sistemin gerici politik hatta dümen tutmasının ürünüdür, bunu ilk elden deneyimleyen de göçmen ve mültecilerdir.

Özellikle bu yönelimin emperyalistler arası rekabetin yoğunlaşmasına paralel olarak güçleneceğini görmek gerekmektedir. Emperyalistler hem pazarlarını genişletmek hemde var olanları korumaya odaklanmaktadır.

Ekonomik kriz politik yoğunlaşmayı politik yoğunlaşmada askeri konsantrasyonu arttırmaktadır. Bu durum bölgesel ölçekli savaflara ivme katmakta, emperyalist güçler karşılıklı olarak birbirlerinin Pazar alanlarında var olan çelişkilere yaslanarak huzursuzluğu tırmandırma olanaklarını aramaktadır. Bu ekseninde bölgesel savaş iklimi büyümektedir. Emperyalizm savaşla kodlanmış bir niteliğe sahiptir. Bu bağlamda kendi aralarında da ekonomik ve politik krizin yoğunlaşmasına paralel askeri temaslar daha doğrudan biçime kavuşabilir. Bugün ki aşama daha dolaylı biçimde atışmak, politik mücadeleyi yoğunlaştırmak şeklindedir. Bu ekseninde de dünya genelinde şovenist dalgaya ihtiyaç duymaktadır. Emperyalist güçler uşak devletlerinin belli oranda kendilerine yönelen şovenizme dahi nispeten izin vermektedir. Zira savaş ikliminin besin kaynağı emperyalist-kapitalist dünyada şovenizmdir. Kitleleri daha kolay kendi çıkarlarına sevk etmek için böylesi sosyal bir taban oluşturma ihtiyacı vardır. Ancak bu yaklaşım aynı zamanda kitlelerin kendiliğinden de olsa kendi bağımsız eylemine de yataklık yapmaktadır. Bu durum kitlelerin daha fazla değişim ve mücadele eğilimini besleyen, emperyalizmin toplumu felakete sürükleyen eğilimine karşı öfke ve tepkiyle şekillenmesine olanak sunmaktadır. Şovenizmle mücadeleye dayalı bir süreç aynı zamanda kitlelerin kendi çıkarları ve kurtuluş mücadelesinin güçlü politik bir propaganda ve programla ele alınmasına bağlıdır. Bu da devrimci ve komünistlerin omuzlarına yüklenmiş sorumluluktur.

Türk ve Kürt Emekçilerinin Yeni Göç Dalgası

Türkiye’de yaşanan ekonomik kriz, geleceğe dair belirsizlik iklimi, faşist diktatörlüğün AKP-MHP kliğinin farklı düşünen tüm toplumsal kesime yönelik ağır baskısı ve saldırganlığı, asgari yaşam koşullarının sürekli geriye doğru gidişi Avrupa ve Kuzey Amerika’ya doğru yoğun bir göç dalgasına yol açmıştır. Ülkede siyasi çatışmaların bir sonucu olmanın ötesinde esas ekonomik ve sosyal olan bu güç dalgasında, AKP-MHP kliğinin yoğun faşist baskısı mültecilik hakları için gerekçeye dönüştürülmektedir. Tek tek bireyler yanında yaygın olarak bir bütün aile olarak oluşan bir göç dalgası söz konusudur. Göç eden kesimler hem siyasi, hem ulusal, hem inançsal hem de ekonomik olarak ezilen baskılanan kesimlerdir. Bunun yanında özellikle Almanya’nın kalifiye çalışan açığı yanında yaşanan nüfusla birlikte genç çalışan işgücü arayışı ve buna uygun

olarak göçmen işçi alımının önünü kısmen açan düzenlemesi bu akımı güçlendirmektedir. Son iki-üç yıldır Avrupa'nın bir çok ülkesinde büyük bir Türk ve Kürt göçmen kitlesi yoğunluğu söz konusudur. İltica kamplarında bu kesim ciddi bir yoğunluğu oluşturmaktadır. Bu kesimlerin yetersiz politik bilinci ve temelde ekonomik sebeplerle göç kervanına katılması gerçekliği söz konusudur. Bu kesimler kamplarda zor koşullar içinde yaşamaktadır. Bunun yanında büyük bir belirsizlik girdabı içindedirler. Zira buralarda kalıp kalamayacaklarına dair ciddi sorunlar söz konusudur. Bir yandan Avrupa devletlerinin şovenizm ve göçmen karşıtlığını tırmandıran yaklaşımları diğer yandan yaşanan göç dalgası çelişkileri keskinleştiren faktörlerdir. Bu kesimlerin ciddi ekonomik sorunları yanında büyük çaplı sosyal sorunları da açığa çıkmaktadır.

Bu göç dalgasını zayıflayan ve gerileyen devrimci faaliyetler ve göçmenliği konu eden örgütlenmelerin de buna paralel zayıflaması durumu bu kesimleri karşılamada, ilişkilenede ciddi zayıflığa yol açmaktadır. Bu süreçte bu kesimlere yönelen, bu kesimleri sahiplenen ve göçmen derneklerini bu ekseninde işlerli kılma, daha faal hale getirme olanakları söz konusudur. Göçmen derneklerinin bugün bu kesime yönelik sosyal destek, dil, hukuksal destek, bunlar arasında dayanışma ruhu, yerleşik hale gelen göçmenlerle bunlar arasındaki ilişkiyi sıkılaştırma ve ortaya çıkan çelişkileri doğru ele alan politik yönelim ve örgütlemeye yönelik çaba içinde olması gerekmektedir. Zira bir önceki süreçte göçmüş ve belli haklar ile daha yerleşik hale gelen kesimler ile bu kesimler arasında çelişkiler söz konusudur. Yer yer ortaya çıkan tablo "misafir misafiri sevmez ev sahibi hiç birini sevmez" durumudur. Bu bağlamda göçmen derneklerini sorunun esasını açığa çıkararak, bunun nedenlerini bir kavrayışa dönüştürecek politik faaliyetlere, çeşitli düzeylerde ilişkileri güçlendirmeyi içerecek kültürel ve sosyal çalışmalara yoğunlaşması gerekmektedir. Zira sorun sadece bugünün değil geleceğe taşınacak bir sorun olarak görülmelidir. Bugünden yeni göç dalgasını karşılamaya dair adımlar atılmadığında, genel devletlerin şovenizm ve göçmen düşmanlığı politikası düşünüldüğünde sorun gelecekte daha da derinleşecektir. Yeni göç dalgasıyla kesimlerin sorunlarının saçaklı ve özellikle belirsizlikle dolu karakteri üzerine durulmalıdır. Bu bağlamda bu kesimin sosyal dokusu ve gerçekliği incelemeye tabi tutulmalı, belirsizlik girdabı içinde eğilimleri kavranmalı ve bu ekseninde politik yönelimler oluşturulmalıdır.

Bu da bu kesimi yakından incelemeyi mülteci kampları, göçmen yerleşim yerleriyle ilişkilenmeyi gerektirmektedir.

Çelişkiler Derinleşiyor, Saldırıların Dozu Artıyor

Egemen sınıfların kendi iç çelişkilerinin derinleşiyor oluşu ve etkisini arttıran kriz hali, gelecekte bu saldırıların daha da boyutlanacağına işaret etmektedir. Günümüzde yeniden emperyalistler ateş ve savaş çemberini genişletmekte, savaş kışkırtıcı pratiklerini sürdürmektedir. Her ne kadar bu kapışma sürece yayılmış olsa da nihayetinde sürekli olarak savaşlar üretecek, talandan bir adım geri durmayacak, sömürüyü katmerlendirecek şekilde politikalar hayata geçirecektir. Bu çelişkilerin yansıması daralan gelirler, artan fiyatlar, ağırlaşan yaşam koşulları ve hak gaspları olmaya devam etmektedir.

Hayata geçirilen “reform” adı altındaki tüm yasalar, halka saldırı yasalarıdır ve bir sonraki aşamada geliştirilecek daha geniş ölçekli saldırılara basamak olmaktadır. Sokak eylemlerine dair getirilen yasal kısıtlamaların bir sonraki adımı demokratik hak olarak tanımlanmış yürüyüş ve eylemlerin keyfi gerekçeler ile yasaklanmasına evrilebilmektedir. Son dönemde bunun en net örnekleri; Fransa’da emeklilik reformuna karşı gelişen halk hareketlerine yönelik ve Avrupa çapında Filistin ile dayanışma eylemlerine yönelik gerekçesiz polis saldırılarından da görülebilmektedir. “Demokrasi havarisi” AB ülkeleri, barışçıl Filistin direnişi ile dayanışma eylemlerine katılmayı, Filistin bayrağı taşımayı dahi suç kapsamına almaya çalışmıştır. Polise geniş yetkiler veren yasalar sonucu Almanya Berlin LLL yürüyüşlerinde somut gözlemlendiği gibi polisin saldırganlığı artmakta ve anti komünist refleks pratikte tırmanmaktadır. Devrimci, anti-faşist güçlere yönelik, tutuklama, gözaltı, ev ve dernek baskınlarıyla saldırılar artmaktadır.

Ayrıca birçok ülkenin şimdiden göç olgusunu güvenlik tehditleri arasında üst sıralara taşıdığı görülmektedir. Bu durum yalnızca mevcut göçmenler ile ilgili bir olgu değildir, gelecekte göç dalgasının daha da artacağı beklenmektedir. Buna kaynaklık eden temel olgu ise emperyalist talan ve haksız savaşlardır, sistemin kendisi de ihtiyacının daha fazla katliam ve sömürüde olduğunu bilmektedir.

Çekişmenin sert vukuu bulduğu her dönem, yeni krizleri de beraberinde getirmektedir, yani süreklileşen krizler günlük hayatta etkisi hissedilen hayat pahalılığı ve fiyat artışlarında sürekli olarak yukarı yönlü ivme görülmeye devam edilecektir. Emperyalist çekişmenin devletlere getirdiği yük, halka ödettirilmeye devam edilecek ve halkın mücadele girişimleri de daha fazla engellenmeye çalışılacaktır.

Önümüzdeki süreç yaşanan ekonomik krizin derinleştiği, emperyalistler arası Pazar hegemonyası mücadelesinin arttığı, şovenizm dalgasının güçlendiği, emekçilere yönelik hak gasplarının ve saldırıların artacağı bir süreç olacaktır. Hayat pahalılığının artması karşısında emekçilerin ücretleri erimeye devam edecektir. Kar hırsıyla yanıp tutuşan tekeller gözlerini sosyal haklara dikecektir. Zorlaşan yaşam koşulları daha fazla zorlaşacaktır. Egemenlerin bu süreci yönetme biçimi emekçileri bölmek, onları daha fazla örgütsüz kılmak, var olan örgütlülüklerini zayıflatmak, şovenizmle sorunlarının nedenlerini karartmak şeklinde olacaktır. Bu durum sınıf mücadelesi için elverişli koşulların olgunlaşması anlamına gelmektedir. Bulduğumuz alanlarda halkın sosyal ve ekonomik temelde gelişen mücadelelerinin parçası olmak, özellikle göçmen kitleyi bu sorunlar noktasında duyarlı hale getirmek ve bu mücadeleye yönlendirecek çalışmalar örgütlemek gerekmektedir. Sokaklara yüzümüzü daha fazla döndüğümüz, bu sorunlar karşısında tutum alarak hedef kitlemizi bu sürecin bir parçası haline getirmemiz gerekmektedir.

Göç ve göçmenler sorunu büyüme eğilimindedir. Güçlü bir akım söz konusudur. Bu kesimleri kucaklayacak şekilde sosyal, sanatsal, hukuksal, siyasal çalışmaları daha güçlü ve yaygın şekilde hayata geçirecek çalışmalar organize etmeliyiz. Bu kesimlerin kaldığı kamplara yönelen çalışmalar içinde olmalıyız. Kampların koşulları, yaşanan sorunlar üzerine durmalı, çeşitli çalışmalar yanında inceleyici bir yaklaşımı benimsemeliyiz. Bu sorunları yerel örgütlerin gündemine de taşıyarak ortak hareket etme yaklaşımı benimsemeliyiz. Derneklerimiz bu eksende çalışmaların merkezi haline gelmelidir. Göçmen dernekleri misyonu unutulmadan yeni göçmen kesimlerle daha yerleşik göçmenler arasındaki ilişkileri güçlendirmeli, dayanışma köprüsü rolü üstlenmeliyiz. Sorunların kaynağına ve özellikle anti-emperyalist bilinci geliştirmeye dönük politik yoğunlaşma sağlanmalıdır.

Farklı göçmen örgütleriyle ve yerli örgütlerle devrimci zeminde ortak çalışmalar, ortak yönelimler oluşturma yaklaşımını muhafaza etmeliyiz. Zira benzer amaçlar doğrultusunda hareket eden devrimci-demokrat örgütlenmelerin sorunlar ekseninde bir araya gelmesini sağlamak kitlelere güven verecek bir politik zemin sunacaktır. Devrimci-demokrat güçlerle ortaklaşmak, böylesi ortaklaşmaları sağlamak kitleleri örgütlemeye dair yeteneklerimizin de gelişmesine hizmet edecektir.

Derinleşen çelişkiler, halka iki yönlü yansımaktadır. İlki ağır yaşam koşulları ve artan sömürüdür. Bir diğer yönü ise bu saldırıları kolaylıkla hayata geçirebilmek ve örgütlü karşı koyuşun engellenmesi için baskının arttırılmasıdır. Dünya halklarına ise mücadeleden başka hiçbir seçenek kalmamaktadır.

Özetlersek;

AGEB bileşenleri olarak bulunduğumuz alanlarda devrimci, demokratik çalışmada öncelikli olarak bilince çıkarmamız gereken görevler olarak şunları sıralayabiliriz.

1) Yığınlarla güncel sorunları üzerinden ilişkilenmek, devrimci bilinç taşıyarak örgütleme çalışmaları yürütmek.

2) Bulduğumuz alanlarda yerli ve göçmen devrimci, demokrat güçlerle ilişkiyi geliştirerek, asgari müştereklerde birlikte mücadeleyi büyütmek, eylem birliklerine önem vermek.

3) Emperyalist-Kapitalizmin sömürü ve baskı sistemine karşı örgütlenmek ve sosyalizm için mücadele etmek gerektiği bilincini yaymak. Özellikle çağımızı karakterize eden emperyalizme ve politikalarına dair güçlü bir bilinç oluşturmak esaslı görevimiz olmalıdır. Güçlü bir anti-emperyalist bilincin devrimin fırtına merkezlerine ve özelde ülke devrimine olan ilgiyi arttıracığını unutmamalıyız.

4) Yerli işçi ve emekçilerle, Göçmen, mülteci kesimlerin ezilenler olarak dayanışmasını ve birlikte mücadelesini “ Bütün işçiler ve ezilen halklar birleşiniz!” şiarına uygun şekilde ele alan tutum içinde olmalıyız.

5) Dünyada haksız savaşlara karşı çıkarak, anti-emperyalist ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri ile dayanışma içinde olmalı ve destek sunmalıyız.

6) Avrupa ülkelerinde yükselmekte olan sokak hareketlerine ajitasyon ve propaganda serbestliği temelinde katılmalı, doğru politik bilinç taşımaya yönelik bir çaba içinde olmalıyız.

7) Yükselen ırkçılık, şovenizm dalgasına karşı yerli ve göçmen emekçilerin birliğini ve ortak mücadelesini geliştirmeliyiz.

8) Baskı yasaları (129 a/b, geri iade, İnterpol tutuklamaları, Mülteci Kamplarında baskılar, sınırlarda, toplama kamplarında göçmen ölümleri) gündemlerinde kamuoyu yaratmaya yönelik faaliyetler geliştirmeli, duyarlılık oluşturmaliyiz.

9) AB ülkelerinde emekçilerin sorunları (Artan enflasyon, hayat pahalılığı, konut edinme, sağlık, eşit olanaklarda eğitim, gençliğin yozlaştırılması, ucuz göçmen ve kadın emeği, taşeronlaştırma, güvencesizlik, göçmenlerin ana dilde eğitimi ve kültürel haklar, örgütlenme özgürlüğü..) vb. düzleminde faaliyetler örgütlemeliyiz.

10) Bulduğumuz ülkelerin siyasal süreçlerine katılmanın yanında Türkiye, Kürdistan'ın tüm parçaları özelinde ve tüm dünyada süren devrimci mücadeleye katkı ve dayanışmayı yükseltmeli, faşizmi Avrupa'da teşhir etmeliyiz.

Avrupa Göçmen Emekçiler Birliği – AGEB
10 Şubat 2024

<https://www.avrupahaber10.org>